

Per tots és sabut que les comarques de l'Ebre estan tradicionalment abocades al negoci de l'arròs. Aquells qui no tenen una relació propera amb les terres del Delta, no obstant, potser no coneixen tan bé la magnitud del nus d'indústries vinculades a aquesta planta graminàcia d'una manera menys directa.

Indústries Agrícoles Bel-Also no té res a veure amb el cultiu arrosser ni es dedica a comercialitzar-ne el seu producte per excel·lència: l'arròs blanc. Lluny d'això, aquesta empresa d'Amposta s'encarrega de tractar els subproductes que se'n deriven. Des que surt del camp, l'arròs passa per les fàbriques arrosseres i, fins que va a parar al plat, passa per un llarg procés de tractament. Ells intervenen en aquest procés.

El negoci de la Montse Also viu de l'aprofitament per a diferents usos de les capes de pellerofes que recobreixen el gra d'arròs. **"S'utilitzen totes les capes de pellerofes anteriors a la sortida del gra. No es llença res. Els grans verds o trencats també els reciclem"**, explica. De tot això en fan farines, ja sigui per alimentar animals de companyia o ja sigui per a consum humà.

La seva indústria va fins a les arrosseres a buscar el subproducte: **"Podríem dir que la nostra feina està entre els arrossers i les fàbriques de pinso, i també fem farines i sèmols d'arròs per a les fàbriques de productes acabats per a consum humà. Nosaltres anem fins els molins a buscar les pellerofes. A vegades les transformem, ja que les primeres surten bastant senceres i s'han de triturar, i en altres ocasions es venen tal i com estan."**

La Montse va heretar aquest negoci del seu pare. Després d'estar treballant durant deu anys junts, el pare, just als seixanta-cinc, es va jubilar. Ell va ser la persona que li va ensenyar tot sobre aquest art de l'aprofitament industrial, i és la persona a qui la seva filla diu estar més agraïda de la bona posició de la qual ella gaudeix en el present.

Ara hi treballa colze a colze amb el seu marit. **"El meu pare em va deixar l'empresa en molt bona situació i condicions. Aquesta és una feina antiga però, des que hi era el meu pare, ha canviat radicalment. Hem crescut molt en tots els aspectes"**, ens comenta. Quan el negoci va arribar a mans d'ella i el seu marit, només hi havia tres o quatre treballadors. A l'actualitat hi treballen onze persones, hi ha moltes més naus, que ocupen una superfície d'uns dos mil metres quadrats, més vehicles de transport i maquinària renovada. El volum de vendes, diu ella, s'ha arribat a multiplicar per deu.

En el seu negoci, l'únic que la fa tremolar és el fet que molt pocs clients concentren tota la demanda. Assegura que si un client d'aquesta escassa vintena que constitueixen els seus companys de viatge es veu obligat a tancar, ells també es trobarien molt atrapats per la fallida: **"Hi ha mesos que potser un client es gasta un milió de quilos amb nosaltres. El fet que pocs absorbeixin tota la producció fa patir una mica, és clar, però no hi ha volta de full, perquè en el sector en què treballem les coses funcionen així."**

Com a dona empresària, la Montse afirma haver notat, amb el transcurs dels anys, una disminució de la sensació de provocar estranyesa en les

relacions empresarials externes. El sector de l'arròs del Delta de l'Ebre es veu empès a tractar molt amb les zones de València i Sevilla: **"Especialment a la capital andalusa, fa uns anys se sorprenien molt que una dona estigués fent la feina que jo feia. Amb el temps això ha quedat de sobra superat, però sí cal dir que, en aquest sentit, la societat andalusa encara és prou diferent de la catalana."** No obstant, també vol aclarir que **"si som estrictes no hem de parlar d'una empresa dirigida exclusivament per una dona, perquè la conducció la compartim entre el meu marit i jo"**.

A Indústries Bel-Also, la Montse és qui s'encarrega de la part de comptabilitat i de les qüestions financeres de l'empresa. Quan ella era més jove, la universitat més propera a Amposta es trobava a dos-cents quilòmetres, una distància que va ser un impediment definitiu perquè accedís a estudis superiors. Quan ja tenia dos fills, va estudiar fins a batxillerat superior, combinant la seva formació amb la feina.

Després ha ampliat els seus coneixements en àmbits relacionats amb la direcció d'empresa, mitjançant alguns cursos de comptabilitat, de direcció i de gestió que li van ser de molta utilitat. Potser fruit d'aquesta impossibilitat de tenir accés a la universitat, com a mare s'ha preocupat moltíssim que els seus fills passessin tots per la facultat. **"L'Anton, el Manel i la Montse, que tenen entre vint-i-quatre i setze anys, tenen una formació molt bona en idiomes, el gran ja treballa amb nosaltres i el Manel està estudiant Econòmiques. És importantíssim que estiguin molt ben preparats"**, comenta amb orgull matern poc dissimulat.

De la continuïtat que aquests poden donar a l'empresa quan ella es retiri li preocupa especialment el mal que està fent la Unió Europea en alguns sectors de l'economia espanyola. **"Itàlia, per exemple, és una competidora molt forta per a Espanya, en el nostre camp"**, concreta. En aquest sentit, val a dir que la Montse té pensat jubilar-se als seixanta-cinc anys, com ja va fer el seu pare anteriorment.

Ella raona que aquesta intenció està doblement motivada: d'una banda hi ha el descans ben merescut, i de l'altra la voluntat de propiciar el relleu generacional a temps. De moment, però, a la Montse li queden molts anys per seguir al capdavant del seu negoci, si més no per deixar-lo als fills en tan bona situació com el va rebre ella de mans del seu pare.

Actualment, Indústries Agrícoles Bel-Also envia cada dia diversos camions amb càrregues de vint-i-cinc tones als seus clients i remena un tonatge d'entre quatre i cinc milions de quilos mensuals. L'empresa rutlla d'allò més bé, i a ella li ganes de seguir treballant no li'n falten, perquè, com comenta, no pot evitar certa addicció a la feina: **"No penso en desenganxar-me de l'empresa. He de reconèixer que és com una droga, que quan més en tens més en vols. A vegades, m'espanto quan me n'adono queestic més a gust al despatx que a casa, amb els meus càlculs i números, el meu telèfon i el meu ordinador."** Quants no voldrien que els passés el mateix cada dilluns!

Montse Also - Amposta (el Montsià)